

СЕВЕРНО ЕХО

Телефон № 55. Редактор Петко Пав. Попов. Съредакторка Рена П. Попова. Год. абонамент 60 лв.

Пушете цигарите
„ЕНИДЖЕ-ВАРДАР“
защото фабриката ни винаги разполага с гол-
лемите депозити от най-ароматични и отлежали
южно-балгарски тютюни.

Напред, към творчество!
За сжбата, 25 т. м., е свиканъ на заседание новия окръжен съвет, въ което ще бъде избрано ново постоянно присъствие. Има и други текущи въпроси. Тъ, обаче, ще бъдат разгледани и разрешени в февруарската редовна сесия на съвета.

Окръжният постоянно комитет сж ония институти, чрез които най-добре може да се създаде и развие правилно стопанската политика на окръжият. Чрез тях най-добре могат да се реорганизират известни служби, чрез които може да се разрешат редица местни економически и културни въпроси.

В миналото, най-вече през режима на дружеството, тия институти бяха чисто партиянически звъзди и затова тв недопринесоха почти нищо за повишаването на окръжият. Въ окръжният съвети често попадаха хора, които нмъха никакво ясно схващане по онова, което имъ предстои да разрешават и затова много рядко се говореше за едно по-правилно разрешение на въпросит от стопанско значение. Съ една дума, окръжният съвети по-скоро бяха мста за ожесточени славоборства и безмислени разпирани, отколкото дейни окръжни стопански парламенти.

Последният окръжни съвети обаче, може да се каже, правиха едно рядко изключение. Наследник на едно време въ което най-безразборно и най-безмислено се прскаше народната пара, без да се получаваха резултати, тв употребиха всички усилия за да се тури началото на творчество и стопанско преустройство на окръжият. Въ това направление се зареизстрира убедителен успхъ. Съ такъв успхъ може да се похвали и досегашния Плевенски окръжен съвет.

Ние се ласкаем да върваме, че сега чувството на obligationeto ще бъде напълно претъпено. Ще се мисли повече за интересит на окръжа, отколкото да се партизанствува с твхъ.

Нека всички окръжни съветници, съзнавайки дълбоко, че тв сж призвани да изпълняват единъ священный граждански дългъ, направятъ всичко за да се даде една още ясна посока на тия чисто стопански институти.

Поздравявайки ги съ „добре дошли“, ние имъ пожелаваме сговорчивост и единодушие, а на бъдещето постоянно присъствие разумна творческа дейност и успхъ въ всички насоки за стопанското и икономическо въздигане на Плевенския окръж.

Напред и все напред, към творчество!

„Северно ехо“.

Да се въведе ли златния еталонъ?

Заговори се въ последно време у насъ за преминаване къмъ златния еталонъ. Изказа се дори мнение въ „Търговско промишленъ гласъ“, органъ на Търговския съюзъ, че това е належащо и обществено необходимо. Всеизвестно е, че държавит следъ продължителна свтвна война, разстроена стопанската си и натрупаха колосални задължения. Средства за покриване нарасталият си нужди, тв потърсиха въ издаване на банкноти, размити въ които нарастна невбръотно и докара обезценението имъ. При обезценена и нестабилна валута е установено, че не може правилно да се развива народното стопанство и познати сж усилията на държавнит ни, респективно ония на Б. Н. банка въ това направление за стабилизиране на лева, който въ продължение на повече отъ две години, при неблагоприятни условия у насъ, поддържа своето положение.

Като констатираме последното, което трбба да се признае за голъмъ активъ на ржководителни фактори, следва ли, че всички необходими условия сж налице за въвеждане на златния еталонъ у насъ? Преди да отговоримъ на поставения въпросъ, нека проследимъ какво става въ тая областъ другаде.

Знае се вече, че Белгиското правителство въведе златния еталонъ чрезъ създаване на златната белга. Преди да стори това, Белгиската държава, която дължеше 7 милиарда франка на Белг. народна банка, поверна на последната 4,700 милиона. И за да отстраня опасността, която би застрашила стабилността на валутата и, прокара икономия въ държавнит разходи и уравнилс държ. бюджетъ. Тя мобилизира желъзницит си, като издадени облигации срещу последнит и чрезъ външен заемъ, постигна консолидиране, доброволно или задължително на летящата си дългъ. Ще продължи ли това благоприятно за сега положение, компетентнит кръгове го поставятъ въ зависимост отъ общия икономически и финансовъ балансъ на Белгия.

Главната грижа на френскит държавници е да уравнилсатъ бюджета и консолидиратъ огромния си летящ дългъ. Когато постигнатъ това и уредятъ задълженията си къмъ английскит и американскит кредитори, ще могатъ да говорятъ за стабилизация. Въ това направление, благодарение решителнит мърки на кабинета Поанкаре, постижението на бюджета презъ 11 месеца на 1926 год. показватъ единъ излишъкъ отъ 10 милиарда въ сравнение съ ония презъ 1925 г., а фр. франкъ който бв спадналъ подъ 3 лева, за

сега надвишава 5 лева. Въ Франция се стремятъ да докаратъ франка до действителната му цена и се пазятъ отъ пребрзано решение; и тамъ не биха се възползували отъ предприетата операция въ Белгия, тъй като условията помежду имъ не сж еднакви. Вънъ отъ всичко, преди да се стабилизира франка, на какво да е ниво, трбба да се предвидятъ последствията отъ това върху посквпването, както и притенциит на държавното чиновничество, на спестителит и др.

Това е въпросъ за обществено спокойствие въ Франция и колкото френския министръ председателъ да е недостепенъ и мълчаливъ, преди нколко дни, при откриване на единъ паметникъ, се е произнесълъ решително противъ една стабилизация на фр. франкъ „по белгийски“, защото това би значило разоряване на малкит и средни спестявания. Народътъ го е бурно аklamиралъ.

Въ това време, когато Белгия стабилизира белгата на 14 сантимата, Италия се надва да докара валутата си на паритета на златото.

Нма да допусна, а заявлява г. Мусолини, на италианския народъ, икономическата катастрофа и фалита на лирата“.

Правителството силно, какво е това на Мусолини въ Италия, което стабилизира последната икономически и финансово, (бюджета на Италия презъ 925/926 год. е сж единъ излишъкъ отъ 2 милиарда 268 милиона лири) би опитало пълна ревалоризация, защото сжщото би могло да намали заплатит на работницит по начинъ, по който ги съгласи и за продължение на работния денъ. При това положение ще се засегнатъ спестителит и буржуазията, които пести, че бжде жертва, тъй като ревалоризация на капитала и т. е. превръщането му отъ книженъ къмъ златенъ, ще повлече и намаление докохитъ и. Ще приеме ли италианското правителство тази решителна крачка, бждещото ще ги покаже.

Какво е положението у насъ. Държавния бюджетъ нарастналъ вънъ отъ податнит сили на населението, се приключва съ дефицитъ. Търговския ни балансъ редъ години е пасивенъ. Стопанството ни прекара тежка криза. Главния ни износенъ артикулъ — тютюнътъ, вследствие конкуренцията на съседнит въ Турция и Гърция, стои въ по-голъмата си частъ неизнесенъ. Зърненит ни храни, при екстензивно производство, не бива да градушка презъ годината, вследствие спада на ценит въ странство и недостатъченъ и скъпъ морски тонажъ — не могатъ да се изнесатъ. Голъма

часть отъ държавнит приходи отиватъ за посрещане на всевъзможнит държавни задължения. При банкнотна емисия отъ 3,900 милиона на Б. Н. Б., държавата дължи на последната 4,700 милиона.

Срещу всичко това население постепенно обеднява и неговата производителна и покупателна сила намалява.

При горното положение, налице ли сж необходимит условия за преминаване къмъ златния левъ? Евентуалното узаконяване на такова положение и предпологаемото автоматическо привравняване на лева къмъ златния паритетъ би ли ни донесло очакванит резултати? Очевидно не, тъй като никакво законоположение не може да бравира жизнената логика на икономическит закони. Примъръ имаме сж гибелното дескредитиране на златнит злоти въ Польша.

Нашата държава ще трбба да продължава да поддържа установената вече стабилизация на лева. Съ узаконената автономност на Б. Н. Б. и сключване на бежанския заемъ това става напълно възможно и наложително.

„Ние имаме стабилизирана моната, трбба да вървимъ къмъ възобновяване на златната моната“ — а заявлява финансовия министръ г. Молловъ въ изложението си на 16 т. м. при гласуване заема за бежанцитъ. Да, съгласни сме, че усилията на нашит държавници трбба да бждатъ насочени въ този спасителенъ път, но трбба да уравнилсатъ държавния бюджетъ чрезъ решителни икономии, да съдействуватъ за засилване производството и улеснение износа, като се стремятъ да изплати държавата дългътъ си къмъ Б. Н. банка.

Не трбба да се забравя, че стойността на нашия левъ зависи, преди всичко, отъ засилване на народното ни производство, отъ държавни обществени и частни икономии. А тамъ е главно гаранцията за стабилитета на лева и финансовото ни заздравяване.

П. К. Хинковъ.

Предъ седмата година

Съ настоящия брой нашия вестникъ завършва шестгодишнината си.

Създаденъ при най-неблагоприятни условия, съ голъми усилия ние успхмъ да го закръпимъ и да му дадемъ сегашния видъ. Това, разбира се, до голъма степенъ се дължи и на многобройнит ни читатели, които отъ създаването му до днесъ даваха цялото своето материална подкръпка. Ние сърдечно имъ благодаримъ.

На Плевенъ ще се отпусне заемъ

Кмета на града при финансовия министръ.

Преди нколко дни кмета на града ни бше въ София по уреждане на нколко важни общински въпроси. Той е ималъ възможностъ да се србне съ токущо завърналият се отъ Лондонъ министръ на финанситъ г. Молловъ, съ който е беседвалъ подробно по уредването на заема на нашата община.

Г-нъ Молловъ, добре преценявайки нуждата отъ този заемъ, е заявилъ, че ще направи всичко възможно за да се реализира въ най-кжсо време. Министръ председателъ г. Липчевъ сжщо е обещалъ своето съдействие.

Учителска конференция

Кои учители ще рефериратъ.

На 13, 14 и 15 януарий идната година, учителското д-во „Бр. Миладинови“ урежда въ Плевенъ триденна учителска конференция, на която сж поканени да взематъ участие всички първоначални, прогимназиални и гимназиални учители отъ града и околността.

Предъ конференцията ще рефериратъ учителитъ Ал. Спасовъ отъ София, Ат. Илиевъ отъ Плевенъ, Ат. Димевъ отъ София, Ив. П. Андреевъ отъ Габрово, Н. Петровъ отъ Плевенъ и председателъ на учителския съюзъ Д. Негренцовъ.

Конференцията ще се състои въ салона на девическата гимназия.

На 13 януарий вечерта въ салонитъ на офицерското събрание ще има голъма учителска вечеринка.

Представени сж затворници за помиляне

40 души ще бждатъ помилвани за нова година и коледнит празници.

По искането на министра на правосъдието, една комисия състояща се отъ председателя на окръжния сждъ, прокурора, единъ сждия и директора на затвора, преди нколко дни е представила въ министерствата на Правосъдието и Войната списъка на всички ония затворници отъ тукашния затворъ, които могатъ да бждатъ помилвани или пъкъ да се намали наказанието имъ. Представенит затворници сж около 40 души, отъ които по-голъмата частъ сж осждени по законъ за защитата на държавата. Между представенит личатъ имената на Борисъ Баракъ отъ Плевенъ и Букониевъ отъ с. Телишъ, които бха осждени на смъртъ, но въ последствие Н. В. Царя замъни наказанието имъ съ доживотенъ затворъ.

Окръжния съветъ е свиканъ

Ще бжде избрано само постоянно присъствие.

За сжбата, 25 т. м., е свиканъ на заседание новия окръженъ съветъ съ днешенъ редъ: избране на ново постоянно присъствие. Откриването на съвета ще стане въ салона на д-во „Съгласие“ съ речъ отъ окръжния управителъ г. Ил. Хайдуковъ, следъ което досегашното постоянно присъствие ще даде кратъкъ отчетъ за дейността си.

Въ новозабраня окръженъ съветъ влизатъ 35 души отъ Демократическия съюзъ и 25 души отъ разнитъ коалиции. Отъ последнитъ 8 души сж демократи, 10 дружбани, 3 стаболонисти и 4 нац. либерали. Широкиятъ социалисти и радикалитъ нматъ свои представители въ този съветъ.

Утре, въоротно, болшинството сж има частно заседание, въ което ще се размнятъ мисли за бждещата дейностъ на комисията.

За председателъ на окръжния съветъ въ средитъ на Сговора се сочи г. Асенъ Милевъ, а за председателъ на окръжната постоянна комисия г. М. Бойчиновъ.

Любовъ, измъна и убийство

Убила го както спалъ. За държани съучастници.

Въ началото на тая година Райна Владимирова — Зрънцето, отъ VI кв., завързала любовни отношения съ Георги Цанковъ, чиновникъ при тукашната гара. По-късно тя била заловена отъ мъжа си когато блудствували и това накарало последната да я напусне.

Цанковъ я прибра у дома си и заживява съ нея на семейни начала. Започватъ се разправии между него и майка му и това го накарало да напусне кжщата си.

Преди нколко дни, обаче, Цанковъ на комуто омръзнало този животъ, й съобщилъ, че ще я напусне и че ще се ожени. Тогава тя замисля да го убие и чрезъ Панайотъ Ламбриевъ отъ VII кв. си купила единъ револверъ отъ Цачо Цачевъ.

Въ понеделникъ, 20 т. м., следъ като обдвали, Цанковъ легналъ да спи. Тя избеднала момента когато заспалъ дълбоко и стрбля четири пжти въ него, вследствие на което той моментално умрълъ. Следъ това тя сама се предава въ II полиц. участъкъ.

Вчера тя бше предадена на следователя. Задържани сж Ламбриевъ и Цачевъ, за които твърдяла, че знаели предварително за убийството, което решила да извърши.

ПРОДАВАМЪ дворно място

въ гр. Плевенъ IX кв. отъ 250 кв. метра надъ фабрика „Бурджевъ“. Споразумение Александъръ Костовъ — писалище Савиновъ.

Народенъ университетъ въ Плевенъ

Първата лекция четена. Тържеството.

Пишатъ ни отъ с. Плевенъ: Въ неделя, 19 т. м., при участието на цблото население, съ особена тържественостъ се откри народния университетъ, уреденъ отъ читалището.

По тия случаи бха поднесени поздравленията на г. министра на земледелието, на агрономическото д-во, което даде пълната си морална подкръпка, на земледелската катедра въ Плевенъ и др.

Университета се откри съ лекция отъ г. Г. Проичевъ, виденъ агрономъ, ржководител на опитната станция въ образцовия чифликъ край Русе.

Лекторътъ на популяренъ езикъ изнесе впечатленията си отъ онова което е направено за земледелието въ Америка, отъ кждето се е завършила неотдавна.

Лекциитъ въ университета ще продължатъ цблъ месецъ и като лектори сж ангажирани нколко видни професори и агрономи.

Инициативата на плевенци е похвална и заслужава подражание.

Никополска околия

протестира

Населението отъ всички села въ Никополска околия е отправилъ телеграми до министра на правосъдието и председателя на Русенския апелативенъ сждъ, противъ преследването на околията въ сждбно отношение къмъ Свищовския окръж. сждъ.

Протеста на населението отъ тая околия, е основателенъ и г. министра трбба да го уважи.

Самобесилъ се.

Преди нколко дни се е самообесилъ Илия Петровъ, 60 годишенъ отъ с. Вацова махала, никополски. Самообесения се въ последно време е мизерствувалъ и спалъ по полето. Предполага се, че това станало причина да посегне на живота си.

Самоубила се.

Миналата седмица въ Плевенъ се самоуби Елена д-во Михалчева отъ Търново. Отъ две години тя е страдала отъ сънната болестъ и въ последно време е изпаднала въ меланхолия.

Убилъ баща си.

Преди нколко вечери Василъ Витановъ отъ с. Голъма Бръстница, луковитско, въ раздръжностно състояние е убилъ баща си съ дърво, вследствие на което починалъ.

Отъсубиенца на сутринта отива въ Луковитъ и се предава на полицейскит власти.

Г. П. Домусчиевъ

Самичка

повестъ.

(15)

VIII.

— Е, па и за тебе...
— Уф! прострълъ го съ разперени пръсти Васила Перачката. Въпреки това вечерята продължи. Баща и синъ продължиха да поглъщатъ кжсове качмакъ съ мажджуръ. И двамата отдавна бха свикнали съ простеститъ на тая измъчена жена. Па и самата тя изглеждаше вече по навикъ да се дразни и хули.

И малката Милка сжщо тъй отдавна бше свикнала съ такива чудноватости. Сцени какви не щешъ тя бше наблюдавала толкова пжти... Понкъгоа, следъ такива сцени, ней се струваше че нкъква голъма беда добне леля й. И толкова много и дожмжваше за нея. Струваше й се, че и тя е сжщо такава самотница. И никой не иска да се смилит надъ нея, никой! И обещаваше я желание да стори за леля си нщо извънъ силитъ на едно дете... Но на другия денъ ето я, следъ безсънна нощъ, леля й пакъ на кракъ.

Ще ошъта въ кжщи и ще тръгне пакъ по чужда работа... Отде вземаше толкова сили? Но сега това едва ли занимаваше толкова малката Милка — то за нея бше тъй уехтълъ! Тая вечеръ съвсемъ други мисли занимаваха нейната глава... Тя не преставаше да мисли за утрешния денъ и ядеше колкото да задоволи леля си. Ней единствено я интересуваше да знае, какво ще каже утре лъркарътъ... Той изведнажъ ще познае нейната болестъ и, ей тъй, веднага ще изчезне тая болестъ. Но все пакъ едно мжжително недоумение все още я не напуснаше. Тя още се питаше дали нма да дойде утре на леля и другъ умъ. Доуке леля каза: „да върви по дяволитъ твоята учителка“.

Ами че нали преди малко леля й ужъ каза: „може“. Па и лъркаръ нма да иска пари, я... И въ душата на болното дете внезапно проникна желанието да разбере това още веднажъ. Това желание проникна нкъаки свт-

кавично и неможа да се оформи въ нщо определено...

— И учителката каза, че лъркаря цблъ изведнажъ да познае болестта ми...

— Хе, па това, все за лъркаря бълнува! Изрмжа свирепо Васко Чудото.

— За лъркаря, обади се и Маминъ Илия, дума да не става... Но твърдо и самоуверено Васила Перачката отсече:

— Я, млькайте!

И тишина зловеща и сякашъ проплетъ отъ потайна вражда зацари... Само хъркащия сънъ на двамата мже следъ малко огласи тая тишина.

IX.

Винаги малката Милка, измъчвана отъ безсъница и треска, заспиваше призори. Тая нощъ, обаче, тя спа по-спокойно и се събуди ранно на другия денъ... Ней се искаше да бжде въ училището преди още да се събудятъ тия омразни мже. За една нощъ тя като да порастна съ още толкова години и разбра, че само тя може да помогне на себе си. Тая мисль нкъаки по-внушане заседна и у Васила Перачката. Съ нкъако странно любопитство тя погледна болното дете и поклати глава. „Вижъ, и нему омръзна вече такава не-

воля“ мина презъ ума на Васила Перачката. И тя мушна въ ржката на болното дете два лева — като че искаше по-скоро да свърше и съ тая дългъ. И пакъ захлопа малката Милка съ своитъ хлопотари по замръзналитъ улици. Обулена въ окърпенъ и мръсенъ шалъ и съ скрити въ пазва ржце тв изглеждаше тъй жалка и безпомощна. Като привидение се мъркаше нейната фигура изъ мъглата на студеноутро. Но мисльта, че ей сега лъркарътъ ще познае нейната болестъ, я окриляше и ободряваше... Тая мисль, смътна и неясна още, приличаше на слънцето въ тая денъ. Бавно и постепенно тя сякашъ прскаше все повече мжглата на съмнението у болното дете.

Нейната учителка я чакаше вече въ учителската стая. Сжщо тъй тая сутринъ и тв бше подарила... Като да бв прекарала тая нощъ само въ мисль, какъ да стори за малката Милка.

— Вижъ, Милка, колко обичала да слуша...
Тия думи учителката произнесе съ такъв ласкавъ и ободряващъ тонъ. Днесъ тя сякашъ превърнало бше обмисляла какъ да посрбне малката Милка... И наново болното дете почувствува сжщото онова ра-

достно облекчение. Нкъакава ржва мощно и чудотворно и тоя пътъ като да отмахна неговата болка.

Въ училището бше още тихо. Само понкъгоа въ дългия и студения коридоръ се чуваха стжкнитъ на нкъоко подранило дете. Следъ това неиде силно се затваряха врата. Като отзвукъ на тоя внезапно шумъ, едва се долавяха отдълни гласове къмъ подранилото... И отново зацаряваше сжщата глуха тишина.

Тая тишина по странно и по-дълбоко се чувствуваше въ учителската стая... До самата печка, оборила глава, учителката все още мълчеше и безпомощно се вслушваше. Тя сякашъ считаше за излизно да говори на болното дете — неговата сждба отдавна познаваше. Ней се струваше, че това повече че човърка болката на детето. Въ една мълчалива унесеностъ тя продължаваше само да топли истиналитъ му ржце и да го мильва. Въ тоя моментъ за нея бше по-важно може би кой и какъ ще върне изгубения животъ на това дете. А и малката Милка като че не чувствуваше нуждата да й говори нкъой. Сега ней бше тъй добре до учителката — да би могла безпирно да чувствуватъ тия милувки.

Но времето все повече напредваше. Шумътъ изъ коридора все повече растеше отъ внезапно нахлуващи деца. Заедно съ това и по-често взе да се чува грубия гласъ на баба Трофана. Отъ това учителката сжщо тъй като че взе да става все по-безпомощна. Ней се стори, че главния учителъ днесъ захкислъ повече отъ другъ пътъ А безъ негово знание тя не смъеше да напусне своето отдълнение...

Най-сетне въ коридора за една минута настжпи тишина и тая ясно чу неговитъ стжпки.

— Е, Милко, да вървимъ ли? — Хайде! отсече твърдо болното дете.

Чаканията въ градската амбулатория приличаше повече на коридоръ. Имаше нщо неприятливо въ тая стая съ опушенъ таванъ и измазани съ сива боя стени. Отъ чаканията се влизаше въ стаята на лъркаря и оная за превръзкитъ. По пейкитъ седяха въ разни пози лица съ ургжени и болнави физиономии. Понкъгоа въ стаята за превръзки нкъой извикваше и се чуваше сърдития гласъ на фелдшера. Тогава всички напръгаха анимация и физиономията ставаха по-ургжени и събръдоточени. Дори неиде се чуваше шумукане и едва се долавяше нкъако спода-

вена въздишка.

Малката Милка си спомни, че е идвала нкъако съ майка си въ тая амбулатория... Тогава тя имаше подуване на сливинцитъ и бъркаше въ устата и съ лачичка. После намазаха гърлото и ей нщо парливо, отъ което тя се разкашля. Всичко това и причини такъв ужасъ и какъ дълго плака тя следъ това. Нима и сега ще я мжчатъ тъй?... Може би всички, които чакатъ тука, все нщо лошо ги очаква. Ето, она бабичка — има такива червени и подутли клепачи. Навърно ще ги мажатъ съ нщо? Ами онова дете? И то кленече като нея. Странитъ му сж червени и го униса въ дремка — трбба да му треска. Може да му наливатъ и нему, като ней веднажъ, въ устата горчиво. Я, на онзи човкъ съ каскета — и двестъ му раце овързани. Трбба да ги е изгорилъ. Господи, колко много болни! На малката Милка се струва, че по свята има само болни... Но отъ всички най-ония я порази оная особена мирна въ амбулаторията — постоянна, неизмънна, проникваща навредъ. Външото отращение, неизвбътно защо, тая мирна внесе въ душата на малката Милка нкъака чудна утѣха.

(Следва).

